

že náhrada ta náleží jim právě jen za přestěhování do nového bydliště, které si příslušník četnictva zvolil bezprostředně při svém přeložení na trvalý odpočinek a následkem tohoto přeložení (potřeba uskrovnění resp. lacinějšího bydliště, návrat do dřívějšího občanského prostředí atd.), i když se do tohoto zvoleného bydliště skutečně přestěhoval teprve později (do roka, ev. se souhlasem úřadu i později). Nenastala-li u četníka přeloženého do výslužby nutnost takovéto změny, a prohlásil-li následkem toho při pensionování, že setrvává i po pensionování ve svém dosavadním působišti, je tím konstatováno, že mu výlohy stěhovací nevzejdou a že tudíž také nemá nároku na jich náhradu. Pouze jistý odklad přestěhování do bydliště zvoleného při pensionování je podle dovolaného výnosu min. vnitra ze 7. října 1921 přípustný bez zániku nároku na náhradu stěhovacích výloh, nikoli však změna původně zvoleného bydliště, kterou by teprve založen býti měl nárok na náhradu výloh stěhovacích.

St-I sám přiznává, že zvolil původně za své bydliště pro dobu pense obec W., a to proto, že tam byla zaměstnána jeho manželka, a že se teprve, když byla později přeložena — ovšem ještě v 12 měsíční lhůtě stanovené výnosem č. 70.376/13 z r. 1921 — rozhodl pro nové její působiště. Podle toho, co bylo uvedeno, mu tedy nárok na náhradu stěhovacích výloh do H. nepřísluší.

Jest sice pravda, že by jinak bylo lhostejné, kdyby si byl zvolil lined zprvu H. za své bydliště v pensi jen proto, že to bylo budoucí působiště manželčino, nebo kdyby tak byl učinil z důvodu nepříznivých poměrů hmotných — nebylť jeho nárok na náhradu stěhovacích výloh do H. závislý na žádné jiné podmínce, nežli té, aby si je za své budoucí bydliště zvolil již při své přeložení do výslužby. To st-I nesporně neučinil a mohl by tedy za daných poměrů dosíci přiznání náhrady svých stěhovacích výloh jen podle pozdějšího výn. min. vnitra ze 6. června 1922 č. 38.007—13, uveř. ve Věstníku četnictva státu čsl. z r. 1922 č. 13, jehož se st-I dovolával ve své žádosti z 30. ledna 1924, jež však ve své stížnosti již necituje a který ostatně podle své stilisace ani nějaký nárok na přiznání náhrady takové nezakládá, neboť jím bylo toliko vysloveno, že min. vnitra může v případech zvláštního ohledu zasluhujících povolit změnu při superarbitraci zvoleného bydliště také v případě, když bylo za stále bydliště původně zvoleno místo, kde dotčený před přeložením do výslužby bydlil a proto při přeložení do výslužby žádných stěhovacích výloh neobdržel.

Poukazuje-li tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí na ten moment, že vyžadovaná změna domicilu st-lova není podmíněna nepříznivými bytovými poměry, nýbrž pouze přemístěním jeho manželky jako poštmistrové, činí tak — jak ostatně v odvodním spise svém sám vykládá — jen proto, aby naznačil, že tu není ani onoho případu zvláštního ohledu zasluhujícího, o jakém mluví výnos min. č. 38.007—13 z r. 1922.

Bezdůvodnou stížnost bylo proto zamítnouti.

Č. 4734.

Okresní zaměstnanci. Místo okresního cestáře spadá pod předpisy §§ 4 a 14 zák. o legionářích č. 462/1919.

(Nález ze dne 25. května 1925 č. 13.654/24).

Prejudikatura: Boh. 2373 adm.

Věc: Okresní správní komise ve Strakonicih proti ministerstvu vnitra o obsazení místa okresního cestáře.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem z 12. dubna 1924 prohlásilo min. vnitra podle ustanovení § 14. zák. z 24. července 1919 č. 462 Sb. obsazení místa okr. cestáře na silnici r-ské nelegionářem Karlem M. za neplatné a nařídilo osk-i v Strakonicih, aby Karel M. byl do 4 neděl od doručení rozhodnutí propuštěn, a to v podstatě z té příčiny, že osk, obsazující zmíněné místo, nepostupovala způsobem, stanoveným v § 9 cit. zák. a čl. 13 vl. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss:

V daném případě není sporu o tom, že vskutku nebyly zachovány předpisy § 9 zák. č. 462/1919 a čl. 13 vl. nař. č. 151/1920, normující řízení při obsazování některého z míst v §§ 4 a) b) a 5 cit. zák. uvedených, tak že tu byl nepochybně důvod k zakročení žal. úřadu podle § 14 cit. zák. — předpokládá ovšem, že jde skutečně o nějaké místo druhu právě naznačeného. Žal. úřad tvrdí, že jde o místo zmíněné v § 4 a) zák., kdežto st-lka to popírá, namítajíc, že nejde ani o žádné místo zřízení podle § 3 zák. ze 17. prosince 1919 č. 17 Sb. z r. 1920 a § 1 zák. z 21. prosince 1921 č. 478 Sb., ani nelze cestáře pokládati za dohlážiteli ve smyslu § 4 lit. a) zák. č. 462/1919. Jde prý prostě o služební poměr s o u k r o m o p r á v n í, jakýž nelze zařaditi pod pojem míst uvedených v § 4 zák. toho taxativně. Ustanovení § 4 jest výjimečné a nesmí proto býti vykládáno extensivně.

Názoru st-lčinu nelze přisvědčiti. Neboť když ustanovení § 4 a) cit. zák. vyhrazuje legionářům všechna místa sluhů a dohlážitelů (dozorců) u státních úřadů, trestnic a jiných ústavů, na které stát nese celý náklad nebo část nákladu, a dále takováto místa ve službách zemských, okresních a obecních úřadů a fondů veřejných, nemůže býti pochyby o tom, (jak ostatně tento soud vyslovil již v nál. Boh. 2373 adm.), že tendencí zákona jest umístiti pokud možno největší počet legionářů ve službách veřejných, a to při legionářích odborně nekvalifikovaných v nižší státní a veřejné službě, a že legionářům měla býti vyhrazena takováto místa, ať již jsou pojmenována jakkoli.

Nezáleží pak ovšem ani na tom, jde-li o místo zřízenecké po rozumu předpisů výše citovaných či o služební poměr rázu soukromoprávního a nemůže také padati na váhu, má-li býti služba ta jediným neb aspoň hlavním či toliko vedlejším zaměstnáním osoby zvolené, neboť také zákon v tom směru nerozeznává a vzhledem ke své zmíněné již tendenci přirozeně ani dobře rozeznávat nemohl. Že pak v daném případě šlo o místo v nižší službě, zdůrazňuje sama st-lka; nelze proto shledati v tom nezákonnost, když místo to bylo žal. úřadem zařaděno pod místa uvedená v § 4 lit. a) zák. č. 462/1919.

Potom však jsou dány obě podmínky, za jakých bylo min. vnitra povinno zakročiti podle § 14 cit. zák., a je stížnost bezdůvodná. Bylo ji proto zamítnouti.